

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1817-01-29)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1817-01-29)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 262. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000140.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christianiad. 29de Januar 1817.

Kjære Christie!

Jeg har saa liden Tid idag, — at jeg — skjøndt jeg har 3 Breve fra Dig, neml. af 28de Decbr., 10de Januar og 21de Januar — ikke skrev Dig til, dersom ei en Sag af Vigtighed og af ligesaa megen Fortrædelighed nødde mig dertil. — Af vedlagte Copie af ei Brev fra Treschow vil Du see, at man endnu ikke er tilfreds med Rein, men at han maa skrive et Brev til Kongen. Jeg forbigaar alle Bemærkninger herved, undtagen den, at det synes, som om Treschow ei har faaet noget af Prindsen at vide om, at Rein har skrevet til Statholderen. Mon jeg feiler? naar jeg heraf slutter, at man enten egentlig ei er saa meget indtaget imod Rein, men vil kun finde en Maade, paa hvilken han skal udelukke sig selv og give Plads for en anden, —s. 263eller og, at man er saa meget indtaget imod Rein, at Mistanken dog ei hæves, om han saa skrev Brev til det hele kongelige Huus. Jeg har viist Statholderen Treschows Brev, — han blev meget forundret derover og fortalte mig tillige den mærkelige Ting, at Prindsen aldrig har skrevet ham det mindste til om Reins Brev til Statholderen, som han dog forlængst har faaet i Oversættelse. Mørner og jeg bleve enige om, at det synes betænkeligt at gjøre Propositionen til Rein nu, om at skrive et Brev til Kongen, da han — ved bestemt at nægte det, som han vel gjør, — eller ved at skrive i en Tone, som mishager — vilde skades ved denne Opfordring. Jeg har skrevet et meget vidtløftigt Brev til Treschow, hvori jeg udførligen fortæller, hvad jeg tænker om Sagen; — og hvoraf Conelusionen er: „at jeg ei vil anmode Rein om at skrive til Kongen, med mindre Treschow endnu skulde finde det absolut fornødent, og herom venter jeg Svar med næste Post; — men at jeg imidlertid skal underrette Christie om Sagen, for at han maaske kunde skaffe mig en mere bestemt Formodning, om hvad Rein vilde gjøre, om Anmodningen skede til ham.“ Kunde Du skaffe mig dette jo før jo heller at vide; Du kunde maaske slaa saa halvt frem om Sagen til Rein, og sige, at jeg havde skrevet, at jeg nu havde en Slags Grund til at tro, at man er ei tilfreds, førend R. skriver til Kongen selv. Du faar da høre, hvad han i saa Henseende vilde gjøre. Han vil nu vel neppe skrive dette Brev, — jeg gjorde det i hans Sted ikke. Dersom Rein, som jeg saaledes formoder, ei vil skrive til Kongen, saa var der dog en Maade, paa hvilken han kunde hjælpe Treschow ud af Forlegenheden, nemlig ved at skrive et Brev til Treschow, hvori han forklarer Grundene, hvorfor han ei strax skrev til Kongen, og hvorfor han ei heller nu vil gjøre det; men dette Brev maatte være skrevet, skjøndt vel med Værdighed, dog uden al Bitterhed; vilde han eis. 264skrive saaledes, da er det maaske bedre, at han slet ikke skriver eller veed noget om den bestemte Anmodning derom. Jeg maa overlade Sagen til Din kloge Ledning og beder kun, at Du saasart muligt vil søge at skaffe mig Resultatet. Faar jeg Tid, skal Du faa Copie af mit lange Brev til Treschow, — hvoraf Du dog ei lader Rein faa Indholdet at vide, førend han engang har aldeles bestemt sig; thi jeg vil ligesaalidt stemme Rein i den ene som i den anden Henseende i denne Sag. Det er jo ogsaa mueligt, at jeg feiler i mine Domme. I alle Tilfælde haaber jeg, at Rein ei gjør noget offentligt Skridt, hvorved han vilde skade ei alene Treschow og mig; men ogsaa sig selv. Ubøhageligheder komme sjelden enkelt, jeg har da ogsaa en anden at berette Dig. Nordhordlehns Fogderi har været til Forestilling. At Din Broder ei blev indstillet, men en Kastrup, der har været Auditeur paa Wardøhuus, er det mindste, — thi maaske kunde jeg ved et Brev til Anker have virket for Din Broder, men paa Indstillingslisten hedder det om Din Broder, at man ei kan indstille ham, da han ei har den practiske Examen. Jeg observerede, at jeg troede, at han jo nok kunde indstilles, men — om man saa vilde — paalægges at underkaste sig denne Prøve, — men alle vare enige i, at det ei gik an, da et Rescript siger, at ingen maa blive Foged, som ei har vel bestaaet sin Examen, og den practiske Prøve er en væsentlig Deel af Examen. Maaske alt dette er aldeles rigtigt, men ilde er det, at man ei før har været opmærksom derpaa, for at Din Broder kunde have erhvervet det manglende Requisite. Jeg skrev vel til Anker om Sagen; men jeg har nu intet Haab om, at det vil hjælpe noget. At alt dette maa blive imellem os, idetmindste for det første, indser Du vel. — I Anledning af Magistratens Gage sender jeg Dig her den Oplysning, jeg har faaet. Den sidste Passus, der viser os et Slags Piqvanteri imellem Departementerne, bør ei meddeles Vedkommende.s. 265Men sig Politimesteren, at han bør anmode 3die Depart, om at bevirke hans Gage udbetalt af 5te.

Din Ven
Mofeldt.

Dit Brev til Anker afsendtes idag.

Copie af ei Brev fra Statsraad Treschow til Statsraad Mofeldt, dateret Stockholm 20de Januar 1817.

Jeg har opsat at besvare Deres sidste Breve, indtil jeg kunde tilmelde Dem Udfaldet af Indstillingen om Bergens Bispestol. Jeg forfattede selv en ordret Oversættelse af Reins Brev og overleverede den selv personligen til Kronprindsen. Men baade ved denne Leilighed og end stærkere i det i Formiddag holdne Statsraad yttrede H. K. Høihed, at en particulair og blot venskabelig Skrivelse ei er tilfredsstillende. Rein har havt det Uheld, at hans paa Eidsvold holdne Taler ere trykte, idetmindste almindeligere bekendte end Andres Meninger, som man ligegyldig har ladet passere, fordi de ei fortjente samme Opmærksomhed. Hvor gjerne havde jeg derfor ønsket, at han, som De i Deres sidste Brev lod formode, havde tilskrevet Hs. Majestæt og yttret, at (han) med samme Frimodighed, som da bevægede ham til at tale imod en Forening med Sverige, nu bekjender, at han anser denne Forening for ønskelig og velgjørende. Da det er en Regel, at man intet bør fordre af Andre, som man ei selv i lige Omstændigheder baade vilde og burde gjøre, saa tager

jeg ei i Betænkning at erklære, at jeg for min Deel, hvis saadant blev fordret, eller nogen anden Anledning dertil gaves, gjerne vilde tilstaa en Feiltagelse, der ingenlunde beror paa forandrede Principer; men alene paa en rigtigere Kundskab om Mennesker og Omstændigheder, hvori Erfarenhed jo er den eneste Læremester. Maatte man endog lægge til, at Ens Domme havde været overilede, nu Herrer Gud! hvem er saa kold, at jo endog ædle Følelsers. 2660g Tilbøieligheder kan føre til Overdrivelse. Hertil kommer, at jeg paa en vis Maade er compromitteret. Hverken Collet eller jeg fattede Kronprindsens Mening anderledes, end at et privat Brev i den bevidste Anledning vilde være tilstrækkeligt. Jeg har udtrykkelig sagt: c'est peut-être ma faute, et je ne doute pas que Mr. Rein n'exprimera les mêmes sentimens à sa Majesté elle même. Her er nu ikke mere Spørgsmaal om Bispestolen i Bergen; men om at redde min, og tildeels og den norske Regjerings Ære, der har indstillet ham til at erholde den, og visselig kunde dadles, naar Hr. Rein vægrede sig for, ved en Erklæring at fralægge sig en Mistanke, der, hvis den var grundet, maatte spærre ham Adgangen til et Embede, der saavel i sig selv som ved den Indflydelse, det troes at forskaffe Jhænde haveren paa den almindelige Mening, maa ansees for et af de allervigtigste. Mit inderlige Ønske og min Begjæring til Deres Høivelbaarenhed er derfor, at De ved Deres og Herr Stiftamtmand Christies Forestillinger vil søge at adsprede de Betæneligheder, som Herr Rein kunde have ved det ham foreslaaede Skridt. I sig selv er vel intet naturligere end at, naar jeg mistænkes, især af min Konge, jeg da forsvarer mig, og ifald min foregaaende Tænkemaade dertil virkelig giver nogen Anledning, jeg da ligefrem yttre, hvad der har bragt mig paa andre Tanker. Saaledes er der intet uden Frygt, at blot Egennytte kan synes at være Bevæggrunden, der bør holde ham tilbage. Men der gives Tilfælde, hvor der er et Slags Høimodighed i at sætte sig ud over denne Frygt, og i nærværende er det saameget mere fornødent, som, hvis det ikke skeer, maa vi alle og jeg især med Skam træde tilbage. Jeg seer med Længsel et lykkeligt Udfald af denne Sag imøde, og henlever imidlertid osv.

Treschow.